

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 620/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] zastúpeného JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátska kancelária, Zámocká 18, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 218/2017 z 29. mája 2017 a jemu predchádzajúcim postupom, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Ivanou Zmekovou, advokátska kancelária, Zámocká 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 218/2017 z 29. mája 2017 (ďalej aj „namietané uznesenie“) a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa podaného 23. marca 2017 Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) bolo prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 20 P 123/2017 z 15. apríla 2017 nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bol upravený styk sťažovateľa s jeho dvoma maloletými deťmi, a to na čas do právoplatného skončenia konania vo veci samej týkajúcej sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Na základe odvolania podaného sťažovateľom a tiež matkou maloletých detí krajský súd namietaným uznesením prvostupňové uznesenie zmenil tak, že upravil styk sťažovateľa s maloletými deťmi na *„každý týždeň v kalendárnom roku v utorok od 15.00 hod. do 18.00 hod. a vo štvrtok od 15.00 hod. do 18.00 hod., a každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v sobotu od 15.00 hod. do 18.00 hod., a každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v sobotu od 15.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 15.00 hod. do 18.00 hod., vždy za prítomnosti matky“*. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnet na podanie dovolania podľa § 78 ods. 1 a nasledujúcich zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“), ktorý bol odložený bez prijatia opatrení, čo bolo sťažovateľovi oznámené listom z 11. júla 2017.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že namietaným uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom boli porušené jeho označené práva zaručené ústavou, dohovorom a Dohovorom o právach dieťaťa, pretože podľa neho *„Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je v rozpore s princípom spravodlivosti, je nepresvedčivé, argumentačne nedôsledné, popierajúce obsah, zmysel a význam aplikovaných právnych noriem a predovšetkým nehľadí na najlepší záujem detí, ba naopak je v príkrom rozpore s ním. Zásadné nedostatky rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sú nezlučiteľné so zmyslom*

a podstatou práva na spravodlivý proces, spôsobujú, že postupom odvolacieho súdu bolo sťažovateľovi znemožnené uplatnenie jeho procesných práv, čím došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces.“

4. V konkrétnostiach sťažovateľ postupu krajského súdu vytyka tieto pochybenia:

„Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa ako otca, ktorú uviedol vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ako aj v ďalších svojich podaniach (zo dňa 09.05.2017 a dňa 29.05.2017). Sťažovateľ nesúhlasí s tým, že ďalšie jeho podania boli len zopakovaním predchádzajúcich tvrdení. Tieto podania (predovšetkým vyjadrenie zo dňa 09.05.2017) obsahovali podstatné reakcie na nepravdivé tvrdenia matky, vrátane listinných dôkazov, ktoré naopak pri podaniach matky absentovali. Sťažovateľ sa dokonca podrobne vo svojom podaní zo dňa 09.05.2017 vyjadril aj k jednotlivým dôkazom založených matkou, ktoré označil za nepostačujúce. Napriek tomu odvolací súd len skonštatoval, že sa jednalo o zopakovanie predchádzajúcich tvrdení, čo je v rozpore so skutočným stavom.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je vôbec zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že úprava styku sťažovateľa s deťmi v zmysle tohto rozhodnutia je v záujme maloletých detí. Nezhody medzi rodičmi, ani narušenie dôvery medzi rodičmi, nie je dôvodom na takéto obmedzenie rodičovských práv sťažovateľa. Konštatovanie súdu, že sťažovateľ nepreukázal, kde sa bude s deťmi počas styku zdržiavať je v rozpore so skutkovým stavom a opätovne je len prisvedčením tvrdeniam matky (ktoré sťažovateľ vyvrátil).

Sťažovateľ vo svojom podaní zo dňa 09.05. 2017 riadne uviedol, že má prenajatý byt, pričom táto skutočnosť je súdu známa (a je známa rovnako aj matke). Prečo však súd prenájom bytu nepovažuje za postačujúci, z jeho rozhodnutia nie je zrejmé. Rovnako skutočnosť, že sťažovateľ sa vie o deti postarať bola v konaní preukázaná. Matka v rozhovore, ktorý bol zverejnený na webovej stránke [REDAKOVANÉ] dňa 27.10.2016 uviedla, že v čase keď bol sťažovateľ na Slovensku a ona bola v práci sa o deti staral práve on (počas jeho neprítomnosti rodičia matky a matka sťažovateľa). Uvedený dôkaz bol popísaný a pripojený k podaniu sťažovateľa zo dňa 09.05.2017.

Odvolací súd upravil stretávanie sa sťažovateľa s deťmi v prítomnosti matky, avšak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajú konkrétne a relevantné úvahy, ktoré ho k tomuto záveru viedli.

Jediný dôkaz, ktorým argumentuje odvolací súd je udalosť zo dňa 28.02.2017. Napriek tomu, že sťažovateľ celú situáciu, ako aj dôvody svojho konania (vážne obavy o zdravý vývin detí a podozrenie, že deti sú v ohrození) popísal a poukázal na účelové tvrdenia matky v súvislosti s touto udalosťou, súd jeho vyjadrenie nezobral vôbec do úvahy a ani nezdôvodnil, prečo ho nepovažoval za relevantné.

Skutočnosť, že by deti mali nejaké reálne psychické problémy po 28.02.2017 vyplýva výlučne z tvrdení matky. Matka ako dôkaz zlého psychického stavu detí pripojila lekársku správu zo dňa 03.03.2017, z ktorej však vôbec nie je zrejmé, ako lekárka [REDAKOVANÉ] dospela k záveru ohľadu popisu skutkových okolností a prejavov správania u detí, ktoré sú v správe uvedené (je možné sa len domnievať, že tieto informácie boli získané od matky). Navyše lekárska správa je písaná len na meno staršieho syna [REDAKOVANÉ], pričom sa v nej spomínajú obe deti, žiadna správa z psychologického vyšetrenia do spisu doložená nebola.

Matka síce vo svojich podaniach argumentuje zlým psychickým stavom detí, avšak tento preukázaný nebol a už vôbec nebolo preukázané, že tento stav je dôsledkom udalostí zo dňa 28.02.2017. Matka tvrdí, že deti sú na ňu naviazané a nemôžu byť bez nej, avšak matka pracuje (a to aj vo večerných hodinách) a teda je evidentné, že s deťmi netrávi všetok čas. Suvedeným sa súd rovnako nevysporiadal a tvrdenia matky považoval za nepochybniteľný fakt.

Odvolací súd neprihliadol na situáciu sťažovateľa, ktorý nie je občanom SR, nemá tu bydlisko, ani prácu a jediným dôvodom prečo cestuje na Slovensko sú jeho deti. Práve z tohto dôvodu žiadal úpravu styku s deťmi v súvislom období. Odvolací súd túto požiadavku sťažovateľa prehliadol a ani sa jej v záveroch svojho rozhodnutia nevenuje. Sťažovateľ síce vo svojich podaniach uviedol, že si vie svoje záležitosti prispôbiť tak, aby mohol byť s deťmi avšak, ako to aj vyplýva z podaného odvolania, v rozsahu styku, ktorý navrhoval. Styk, ktorý určil súd predpokladá, že sťažovateľ aby mohol styk riadne realizovať a aby nedošlo k narušeniu vzťahu medzi ním a deťmi, by sa musel trvalo zdržiavať na Slovensku, čo je pre neho neudržateľné. Práve v tomto smere sťažovateľ

vytýkal nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie, uprednostnenie matky, neprihliadnutie na zneužívanie situácie z jej strany (neumožnenie styku, neinformovanie otca o deťoch), čo odvolací súd jednoducho prehliadol.

Je potrebné poukázať aj na to, že sťažovateľ listinnými dôkazmi preukázal klamstvá matky. Sťažovateľ vyvrátil tvrdenie matky, že sa o deti nestaral, že matka bola od roku 2014 na Slovensku s deťmi sama, sama sa o ne starala, bez osobnej a finančnej účasti sťažovateľa. Sťažovateľ tiež predložil dôkaz, ktorý preukazuje, že obe maloleté deti leteli dňa 08.01.2017 z Izraela na Slovensko na izraelské pasy (potvrdenie z Ministerstva vnútra Izraela), čo vyvracia tvrdenie matky, o tom, že z Izraela musela utiecť, pričom otec zadržal izraelské pasy detí a ■■■■■ musel cestovať na slovenský pas, čo ju malo vystaviť ohrozeniu a spôsobiť zdržanie na letisku. Odvolací súd však tejto závažnej skutočnosti nevenoval žiadnu pozornosť a len prisvedčil ochranárskemu postupu matky a údajnému tlaku sťažovateľa na matku (o aký konkrétny tlak sa malo jednáť však z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva). Nebral do úvahy, že matka svojím konaním porušovala závažným a neprípustným spôsobom rodičovské práva sťažovateľa ako otca a predovšetkým zasahovala do práv maloletých detí. Matka mala evidentný záujem vytlačiť sťažovateľa zo života detí, a to pod rôznymi zámienkami.

Odvolací súd sa nevysporiadal s procesnými vadami rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré uvádzala matka vo svojom odvolaní, a to konkrétne nezákonnosť vydania rozhodnutia ku dňu 13.04.2017 počas údajnej trvajúcej PN zákonnej sudkyne, v deň sviatku a interpretačné problémy rozhodnutia (na interpretačné nezrovnalosti bolo poukázané aj v podaniach sťažovateľa).“

5. Na základe všetkých uvedených skutočností v závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením krajského súdu sp. zn. 11 CoP 218/2017 z 29. mája 2017 a jemu predchádzajúcim postupom, označené rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľa krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

8. Predmetom sťažnosti je namietaná neústavnosť, ako aj namietané porušenie práv garantovaných dohovorom a Dohovorom o právach dieťaťa, a to rozhodnutím krajského súdu, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia v podobe úpravy styku sťažovateľa s jeho maloletými deťmi na čas do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

Podľa § 334 CSP súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

Podľa § 360 ods. 1 CMP neodkladné opatrenie možno nariadiť aj bez návrhu v konaniach, ktoré možno začať aj bez návrhu.

Podľa § 363 CMP súd môže aj bez návrhu zrušiť nariadené neodkladné opatrenie, ak sa zmenia pomery alebo ak odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

10. V prípade sťažovateľa nariadené neodkladné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov. Podľa § 334 CSP súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené (navyše za takýchto okolností podľa § 363 CMP tak súd môže postupovať aj bez návrhu). Nie je teda vylúčené, aby sťažovateľ v prípade zmeny pomerov sám inicioval zrušenie nariadeného neodkladného opatrenia.

11. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné súdy.

12. Ústavný súd už vo viacerých svojich doterajších rozhodnutiach v podobných súvislostiach vyslovil názor, že rozhodnutím o nariadení neodkladného opatrenia, prípadne rozhodnutím o zrušení nariadeného neodkladného opatrenia vydaným v rámci občianskoprávneho konania môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, avšak takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len vtedy, ak by mu nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom

účinného právneho prostriedku nápravy dostupného účastníkovi konania pred všeobecnými súdmi (princíp subsidiarity) (III. ÚS 281/07).

13. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia neodkladného opatrenia nariadeného vo veci sťažovateľa, ako aj existenciou účinných právnych prostriedkov nápravy v prípade, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o ňom dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

14. Podľa právneho názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu neodkladné opatrenie, možno predovšetkým považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (obdobne I. ÚS 46/00). Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie tohto opatrenia je garantované právo druhého dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej.

15. Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení (neodkladných opatrení), pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. 1. 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

16. Reflektujúc na uvedené východiská ústavný súd konštatuje, že realizácia inštitútu neodkladného opatrenia vo veci sťažovateľa ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje sťažovateľovi primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže teda

túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej preto nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (*mutatis mutandis* II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07).

17. Na druhej strane však treba pripustiť, že ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach (neodkladných opatreniach podľa Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku), zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach (neodkladných opatreniach podľa Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku) môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

18. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľom namietané rozhodnutie krajského súdu takéto známky zjavnej svojvôle nenesie. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia právny záver o úprave styku sťažovateľa s maloletými deťmi náležite odôvodnil, keďže podrobne prezentoval skutkové okolnosti veci a im korešpondujúce právne závery. V stručnej interpretácii inštitútu neodkladného opatrenia krajský súd poukázal na jeho provizórny charakter a s tým súvisiace zákonne predpoklady pre jeho vydanie. V prvom rade zdôraznil, že úprava styku sťažovateľa s maloletými deťmi musí prioritne sledovať záujem maloletých detí, ktorý je nadradený záujmu rodičov. Krajský súd prezentoval názor, v ktorom sťažovateľovi vysvetlil, že charakter vzťahov rodičov, resp. v konkrétnom prípade sťažovateľa existujúce napätie medzi ním a matkou maloletých detí musel pri úprave styku v namietanom uznesení zohľadniť, keďže táto okolnosť nie je od detí izolovaná a ako taká má výrazný negatívny vplyv na ich psychickú pohodu. Obmedzenie styku sťažovateľa s maloletými deťmi na konkrétne dni v týždni, a to v prítomnosti matky najvyšší súd odôvodnil uvedenou okolnosťou; ďalej okolnosťou minulej traumatizujúcej udalosti, za ktorú nesie zodpovednosť sťažovateľ a ktorá mala mať na stav maloletých detí výrazne

negatívny dopad; takisto skutočnosťou podloženou obsahom spisového materiálu, a síce, že v minulosti prevažovala starostlivosť matky o maloleté deti nad osobnou starostlivosťou sťažovateľa; v neposlednom rade tiež neosvedčením vhodných podmienok pre realizáciu sťažovateľom navrhovanej úpravy styku, a to špecifikáciou prostredia, v ktorom by sa mali deti počas realizovaného styku so sťažovateľom zdržiavať (sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že podrobné informácie tohto charakteru v konaní pred všeobecným súdom prezentoval v podaní z 9. mája 2017, k ústavnej sťažnosti však takýto listinný dôkaz nepriložil, a teda toto tvrdenie neosvedčil, pozn.). Za takto popísaného stavu krajský súd považoval ako najvhodnejšiu formu úpravy styku sťažovateľa s deťmi, súladnú so záujmom maloletých detí, doplnenie osobnej materskej starostlivosti častejšími stretnutiami sťažovateľa s deťmi v kratšom časovom rozsahu („bez prespania“). Ústavný súd je toho názoru, že krajským súdom prijaté právne závery vychádzajú z logickej úvahy opierajúcej sa o primerané odôvodnenie. Nad rámec vo vzťahu k argumentom sťažovateľa, že mu takáto úprava za okolností, keď ako cudzí štátny príslušník nemá na území Slovenskej republiky ani trvalé bydlisko a ani miesto výkonu pracovných povinností, fakticky styk z deťmi znemožňuje, pripomína ústavný súd prioritný záujem maloletých detí relevantný pri úprave výkonu rodičovských práv, ktorý nemožno oslabiť ani v prípade kolízie s objektívnymi znevýhodňujúcimi okolnosťami na strane rodiča.

19. Ústavný súd zistil, že nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci sťažovateľa, pretože ochranu jeho právam ako účastníkovi konania mu poskytuje civilný (všeobecný) súd po nariadení neodkladného opatrenia, ale aj v meritórnom konaní. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a jeho ďalšími návrhmi sa vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017